

rovněž mylně stěžovatelé se domnívají, že v prvním sporu bylo uznáno, že se nejedná o výprosu, nýbrž o nájem. Předmětem rozhodování v prvním sporu byla toliko námitka nepřipustnosti pořadu práva a usnesením prvního soudu bylo tehdy rozhodnuto toliko o této formální námitce pro nárok na vyklizení z důvodu nájmu. Bylo tedy vskutku rozhodnuto toliko o námitce nepřipustnosti pořadu práva pro spor z nájmu, ale nikoli o tom, zda jde o výprosu. Otázka, zda jde o nájem, byla toliko předurčující otázkou, ale nespornou. Ovšem dle §u 42 třetí a čtvrtý odstavec j. n. je usnesení o nepřipustnosti pořadu práva pro soudy závazno. Ale tato závaznost může se týkat jen usnesení, jež jest opřeno o týž skutkový podklad a týž právní důvod žalobní. Jde tu jen o formální účinky pravomoci usnesení, nikoli o materiální účinky pravomocného rozhodnutí ve věci samé, ježto bylo rozhodnuto toliko o námitce procesní. Ale v případě nynějším nejde o týž skutkový podklad ani o týž právní důvod žalobní; dříve rozhodováno bylo o přípustnosti pořadu práva pro žalobu z důvodu nájmu, nyní jde o žalobu opřenou o výprosu, proto pro tento spor neváže rozhodnutí, jímž byla žaloba z důvodu nájmu odmítnuta a dovolací stížnosti nebylo proto vyhověno.

Čís. 6199.

O tom, komu má býti dítě ponecháno, rozhoduje především zájem dítěte, potom teprve povolání, osobnost a vlastnosti rodičů a posléze příčiny rozvodu.

(Rozh. ze dne 10. srpna 1926, R I 607/26.)

Návrh rozvedené manželky, by jí byl předán do výchovy sedmiletý syn, jenž byl dosud ve výchově u otce, soud prvního stádu zamítl, rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Potvrzující usnesení rekursního soudu lze v řízení nesporném napadati jen pro zmatečnost, protispisovost nebo zřejmou nezákonnost (§ 16 nesp. říz.). Stěžovatelka však neprávem vytýká napadenému usnesení protispisovost a zřejmou nezákonnost. Prvního důvodu dovolací rekurs ani neprovádí. Uvádí-li, že dítě může býti více péče věnováno u matky než u otce, nevychází rekursní soud z opačného předpokladu, ale soudí, že by změna poměrů neblaze na dítě působila, a nedoporučuje se proto, že dítě je ještě v útlém věku (7 let), u otce se mu dobře vede a tu jak na těle tak i na duchu dobře prospívá. Nejde tu tedy o skutkový předpoklad, jenž by spisům odporoval, nýbrž o pouhý úsudek. Nejvyšší soud také neshledává, že by rozhodnutí nižších soudů zřejmě odporovalo zákonu. Jsou-li hygienické poměry bytové u obou rodičů přibližně stejné, péče o zdraví a výchovu dítěte ze strany otce vzorná, tu, byť se stejná péče dala očekávat i ze strany matčiny, nelze

v tom shledati zřejmé nezákonnosti, když se dítě ponechává ve výchově otcově, kde již na třetí rok žije, si zvyklo a kde prospívá. Pro rozhodnutí padá v úvahu v první řadě zájem dítěte, v druhé řadě teprve povolání, osobnost a vlastnosti rodičů a konečně příčiny rozvodu. Že by zájem dítěte zřejmě velel, by bylo odevzdáno do výchovy mateřské, nevychází ze šetření na jevo, ani osobní poměry manželů zřejmě nevyžadují změny ve výchově, když se otec osvědčil býti vychovatelem pečlivým a dítě u něho prospívá. Konečně nebyla rekursním soudem věc zřejmě proti zákonu rozhodnuta, když nepoložil za těchto okolností hlavní váhu na to, že rozvod se stal z viny otcovy, ježto jeho jediný poklesk, který byl důvodem rozvodu, neohrožuje nijak zdárnou výchovu dítěte u něho, jak bylo nižšími soudy zjištěno. Proto Nejvyšší soud neshledává zřejmě nezákonnosti rozhodnutí a dovolacímu rekursu nevyhověl.

Čís. 6200.

Manželský otec jest povinen poskytovat výživu dítěti v první řadě ve své domácnosti. Platiti výživné pro dítě, vyživované mimo jeho domácnost, jest povinen pouze tehdy, jest-li důvodná potřeba, by bylo dítě živeno mimo domácnost, nanejvýš není povinen platiti výživné, bylo-li dítě z jeho domácnosti svémocně oddalováno.

(Rozh. ze dne 10. srpna 1926, R I 624/26.)

Návrhu matky a opatrovníka nezletilého manželského dítěte, žijícího odděleně, by otec byl přidržen ku placení výživného, soud prvního stupně vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud právem prozatím nepřiznal výživné nezletilé Marie G-ové z toho důvodu, že dítě to bylo svémocně ze společné domácnosti manželovy odneseno k rodičům manželky. Manželský otec je sice povinen poskytovat výživu svému dítěti, ale poskytuje ji v první řadě ve své domácnosti. K placení výživného pro dítě, mimo domácnost jeho vyživované, jest povinen jen tehdy, je-li důvodná potřeba, by bylo dítě živeno mimo domácnost. Matce dítěte a manželce, která společnou domácnost opustila, nebyl povolen ani oddělený pobyt, ani jí nebylo dítěte právoplatně usnesením opatrovníckého soudu do výchovy svěřeno; ona sice tvrdí, že opustila společnou domácnost a vzala dítěte sebou, ježto manžel její žije s rodiči a že tedy vlastní domácnosti ani nemá, že nemohla v této domácnosti manželově zůstat, ježto nemůže těžce pracovat a bylo jí to vytýkáno. Naproti tomu manžel popírá, že měla příčinu k odchodu a tvrdí, že ho manželka s dítětem bezdůvodně opět opustila. Nebylo prokázáno, že chováním manželovým byla ohrožována v jeho domácnosti. Za těchto okolností lze považovati za to, že dítěte zatím zdržuje se mimo domácnost otcovu svémocně, ježto otec výslovně